

vijas Pašvaldību savienības pārstāvji, arī prominentas personas. Artis Vaivods vienmēr ir meklējis loģiku valsts noteiktajos normatīvos un, ja to nav atradis, nekad nav kautrējies skaļi paust kritiku un savu viedokli pamatot.

Cik lielā blīvumā ir jāstāda jaunie stādi? Atbilstoši novecojušajiem valsts noteiktajiem normatīviem vai beidzot jāieklausās, ko saka Latvijas zinātnieki? Ja stāds ir augstvērtīgs, tad kāpēc to stādīt pārlietu bieži un pēc tam vēl darīt lieku darbu, veicot retināšanu?

Artis Vaivods savā saimniecībā izmēģina jaunas idejas. No zviedriem noskatīta tehnoloģija ar kupicošanu, īpaši tas der slapjākās vietās. Pirms vairāk nekā trim gadiem Artis Vaivods no kādas rīdzinieces atpircis upes palienes pļavu, kas bija lekniem krūmiem noaugusi. Krūmi *nogriezti*, sašķeldoti, augsne sakupicota un sastādīts melnalksnis ar bērza piejaukumu klāt (atbilstoši ES projekta noteiktajām prasībām jāstāda mistrudzes, lai gan šeit tam bērzam neklāsies viegli). Nu jau kociņi izstiepušies 2–2,5 metru garumā.

Artis Vaivods saimnieko vairāk nekā 200 ha meža platībās un ap-

mēram tikpat lielās lauksaimniecības teritorijās. Ar lauksaimniecības teritorijām gan vairāk strādā dēls. Abi aizvien mēģina paplašināt darbību – nupat iemaksāts avanss par 30 ha aizaugušu lauksaimniecības zemi, kas būs jāatjauno aprītē – ziemā būs, ko darīt.

Īsi pirms mūsu sarunas Artis Vaivods ir klausījies četras stundas garu Latvijas Lauku konsultāciju centra (LLKC) prezentāciju par gaidāmajām izmaiņām lauku un mežu atbalsta politikā. Īsi sakot, būs interesanti.

Arta Vaivoda dēls jau ceturto gadu ir aizrāvis ar tiešo sēju. Viņš tepat Latvijā brauc pie citiem pieredzi smelties, Latvijā ir saimniecības, kas jau 10 gadu zemi near, arī uz Ukrainu, kur jau ilgāku laiku cenšas pielāgoties klimata izmaiņām. Ja pavasarī mēnesi nav lietus, tad viss izkalst. Ziemai var atstāt garāku rugaini, lai labāk notur sniegu, nevis nopūš to pa grāvjiem. Tiešā sēja īpaši laba ir smilšainākās augsnēs, lai auglīgo zemes kārtu lieki negrozītu un nepakļautu to vēja erozijai un lai vērtīgos minerālus neskalotu uz grāvjiem, upēm un jūru, lai nav gadu no gada atkal jāsej papildu minerālvielas. Vērtīgās augu atliekas paliek augšā, un sliekas – dabīgie zemes irdinātāji – par šādu saimniekošanas veidu ir divtik pateicīgas.

Tradīcijas ir svarīgas, taču ne vienmēr der princips: vecaistēvs ara, tēvs ara, es arī aršu. Nākamajā periodā esot paredzēts papildu atbalsts tieši minimālai zemes apstrādei, mazākai minerālmēslu lietošanai – arī par to būšot stingrāk jāatskaitās un publiski jābūt redzamam, kas tajā laukā notiek. Lai arī kaimiņu bitenieks var sekot līdzī. Civilizēti jādara!

Artim Vaivodam tuvāka tomēr ir mežu tēma. Viņš ir Latvijas Meža īpašnieku biedrības padomē kā mazo meža īpašnieku pārstāvis. Kopumā esot labi, ka Latvijā ir viena šāda organizācija, kas apvieno gan AS *Latvijas Valsts meži*, gan lielās juridiskās kompānijas, gan ārvalstu investorus, gan mazos privātipašniekus, gan pašvaldības, pat baznīcas. «Izrunājam tēmu, vienojamies par kopīgu viedokli un ejam ar to ārā! Tiesību aktu veidošanas procesā aktīvi iesaistāties,» viņš paskaidro. →

